

குறிஞ்சித்தேன் புதினம் காட்டும் குறிஞ்சி நில மக்களின் வாழ்வியல்

க. ராமு அ. *

அ தமிழ் உயராய்வு நடுவம், டோக் பெருமாட்டி கல்லூரி, மதுரை-625002, தமிழ்நாடு, இந்தியா

The Life of the People of Kurinji land as shown in the Novel 'Kurinjitthen'

G. Ramu a, *

^a Tamil Research Centre, Lady Doak college, Madurai-625002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

17pgt007@ldc.edu.in

Received: 30-03-2022

Revised: 07-10-2022

Accepted: 22-10-2022

Published: 17-12-2022

ABSTRACT

The world in which human beings live is made up of five kinds of lands. Tholkappiyar would divide the lands into Kurinji, Mullai, Marutham, Neithal, and Palai. Tholkappiyar has divided the lands into Muthal Porul (Primary Object), Uripporul (The Theme), and Karupporul (The Epithet). Whatever the subject matter of the literature of this period, it is based on these five kinds of lands. Human society is made up of different ethnic groups. Among them is the novel 'Kurinjitthen' which talks about the Badagas tribe. Kurinji land is a hilly and hills surrounded place. The novel 'Kurinjitthen' depicts the life of the Badagas living in the Nilgiri hills. Through the novel 'Kurinjitthen', the novel explores all aspects of the life of the Badagas, such as Hethai, the revered deity worshipped by the Badugas, the rules followed by them to protect the fire, the form of light, the methods of performing the 'Hone (Bamboo Vessel to collect milk)' ritual, and the condition of the women of the Badagas tribe.

Keywords: Kurinji land, Kurinjitthen, Badugas life, Badagas tribe.

முன்னுரை

மனிதர்கள் வாழும் இவ்வுலகம் ஐவகை நிலங்களால் ஆனது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என நிலங்களைப் பாகுபடுத்துவார் தொல்காப்பியர். அந்நிலங்களுக்கு முதல்பொருள், உரிப்பொருள், கருப்பொருள் எனத் தனித்தனியே பிரித்து வழங்கியுள்ளார் தொல்காப்பியர். இக்கால இலக்கியங்களின் பாடுபொருள் எதுவாக இருந்தாலும், அதன் அடிப்படை இந்த ஐவகை நிலங்களுமே. ராஜம் கிருஷ்ணனின் 'குறிஞ்சித்தேன்' புதினம் ஐவகை நிலத்தில் குறிஞ்சி நிலத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு அமைகிறது. 'குறிஞ்சித்தேன்' புதினத்தில் குறிஞ்சிநில மக்களின் வாழ்வியல் எவ்வாறு காட்டப்பட்டுள்ளது என்பதனை இக்கட்டுரை ஆய்ந்து எடுத்துரைக்கிறது.

குறிஞ்சி மலையும் மலைமக்களும்

எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் தான் பிறந்த மண் மீது தனிப்பற்று இருக்கும். நவநாகரிக வளர்ச்சி பெற்று, விஞ்ஞான வளர்ச்சியில் உச்சம் தொட்ட இன்றைய மனிதனுக்கும் தாய்மண் மீது தனிப்பற்றிருப்பதை மறுக்கவியலாதென்றால், இன்றளவும் மலையுடன் பிரிக்கவியலா பிணைப்புப்பெற்ற மலை மக்களின் மண் பற்றை, அவர்கள் கொண்ட மலைப்பற்றைச் சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை. அம்மக்கள் அறிந்ததெல்லாம் மலை! மலை! மலை! மட்டுமே. மலையைத் தவிர்த்து வேறெங்கும் அவர்களால் வாழவும் முடியாது வாழவும் தெரியாது. மலைமக்களுக்கும் மலைக்குமான

பந்தமென்பது, தொப்புகொடிக்கும், குழந்தைக்குமான பந்தம் போன்றது. அப்படியொரு பிடிப்பு மலைக்கும், மலைமக்களுக்கும். மலைமக்களின் மனதறியும் மலைவிடும் சுவாசம் எனுமளவிற்கு மலையுடன் மலைமக்கள் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவர்கள்.

குறிஞ்சி நிலம்

முன்று பங்கு நீராலும், ஒரு பங்கு நிலத்தாலும் சூழப்பட்டது இவ்வுலகம். அந்த ஒரு பங்கு நிலத்தை ஐந்திணைகளாய்ப் பிரித்துப் பொருள் வகுத்தார் தொல்காப்பியர்.

“முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் பெறுமே”

முல்லை, குறிஞ்சி, ஆகிய இருதிணைகளும் தங்கள் இயல்பில் அடையும் மாற்றமே பாலைத் திணையாகும் (Karthigai Selvi, 2021). ஆகமொத்தம், தொல்காப்பியர் வகுத்த திணைகள் ஐந்தாகும். அவற்றில் ‘குறிஞ்சி’ என்பதற்குத் தொல்காப்பியர் ‘சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்’ என வரையறுக்கிறார். கருமேகங்கள் சூழ்ந்த மலைசூழ் நிலமே ‘குறிஞ்சி’யாகும். ராஜம்கிருஷ்ணனின் ‘குறிஞ்சித்தேன்’ புதினம், மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளில் உள்ள நீலகிரி மலையையும், அதனைச் சார்ந்தப் பகுதிகளையும் குறித்து பேசுகிறது.

படகர்கள்

ஒவ்வொரு இனக்குழுவுக்கும் தனித்த பெயரமைப்பு உண்டு. படகர், தொரியர், மலையாளி என மலைவாழ் மக்கள் பல பிரிவுகளைக் கொண்டவர்களாக உள்ளனர். குறிஞ்சித்தேன் புதினம் ‘படகர்’ இன மக்களின் வாழ்வியலைச் சித்தரிக்கிறது (Karthigai Selvi, 2021). “நீலகிரியில் வாழும் படகர்களை ‘வடுகர்’ என்றும் ‘படுகர்’ என்றும் ‘கௌடர்’ என்றும் கூறுகின்றனர்” படகர்கள் வாழும் சமுதாயம் ஹட்டி என்றழைக்கப்படுகிறது (Philo Uridanath, 1991). குறிஞ்சித்தேன் புதினம் ‘மரகதமலை ஹட்டி’யில் வாழும் படகர்களின் வாழ்வியலைப் பதிவுசெய்கிறது. “முப்புறமும் மரகதக் குன்றுகள் சூழ, நடுவே விளங்கிய அந்தக் குடியிருப்புக்கு மரகதமலை ஹட்டி என்றே பெயர்.” ‘ஹட்டி’ என்பது குடியிருப்பைக் குறிக்கும் (Rajam Krishnan, 2011).

ஹெத்தப்பர்

தமக்கு மேலான ஒரு சக்தி உண்டு என்ற நம்பிக்கை என்றும் மனிதனுக்கு உண்டு. கண்ணால் காணாவிட்டாலும், அந்தச் சக்தியை மனிதன் உணர்வுப்பூர்வமாக உணருகிறான் உருவம் கொடுக்கிறான் வழிபடுகிறான். அந்தச் சக்தியை ஒளியின் வடிவிலே கண்டு வணங்கினார் வள்ளலார். நீலகிரிப் படகர்களோ நெருப்பின் வடிவிலே அந்தச் சக்தியை வழிபடுகின்றனர். காலை மாலை என 24 மணி நேரமும் ஹெத்தப்பர் கோயிலின் முன் நெருப்பை அணைந்து விடாமல் காத்து ஹெத்தப்பரை வழிபடுகின்றனர் படகர்கள். “அந்த நெருப்பே, அந்தக் கோயிலுக்குடைய தெய்வம்” (Rajam Krishnan, 2011).

நெருப்பைக் காக்கும் பணி

ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் சில கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன. அதிலும் தெய்வ வழிபாடுகளின் நிமித்தம் உள்ள கட்டுப்பாடுகள், அம்மக்களின் நம்பிக்கை சார்ந்ததாக இருக்கிறது. தெய்வம் சார்ந்த வழிபாடுகளில் ஏதேனும் ஒரு பிழை நேர்ந்தால் அது தீ நிமித்தமாகவும் கருதப்படுகிறது. நீலகிரிப் படகர்கள் நெருப்பின் வடிவிலே ஹெத்தப்பரைக் காண்கின்றனர். ஆகையால், அந்த நெருப்பினை இரவும் பகலும் அணையாமல் காக்கின்றனர். அப்படிக் காப்பதற்குப் பாலப்பிராயம் தாண்டாத சிறுவனை நியமிக்கின்றனர். அந்தச் சிறுவனுக்கென்று சில கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கின்றனர். பொன், பொருள் என எந்தப் பற்றும் இல்லாமல் உணவு மறந்து உடல் வருத்தம் பாராது எந்நேரமும் ஹெத்தப்பரின்

நெருப்பைக் காக்கும் கடமையிலேயே கண்ணாக இருக்க வேண்டும். “ஊரார் காணிக்கையாக அளிக்கும் எருமைகளும், தானியங்களும் தீயைக் காக்கும் பையனுக்கு உரியவைதாம் என்றாலும், அவன் எந்தவிதமான ஆடம்பர சுகபோகங்களுக்கும் இடம் கொடுக்கக்கூடாது. வீடு சுற்றம் யாவும் மறந்து, அந்தப் புனித நெருப்பைப் போற்றும் பணி ஒன்றே அவனுடையது. ஒரு நாளைக்கு ஒரு முறையே அவன் உண்ணலாம். கட்டில் மெத்தை முதலிய சுகங்களை அவன் மேனி நுகரக்கூடாது. தன் ஒரு வேளை உணவையும் அவன் தானே பொங்கிக் கொள்ள வேண்டும். அந்தக் கோயிலையும், தெய்வ மைதானத்தையும் தவிர, அவன் வேறு எந்த இடத்துக்கும் முன் அறிவிப்பின்றிச் செல்லலாகாது. பருவ மங்கையர், அந்தக் கோயிலின் எல்லைக்குள் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் வரமாட்டார்கள். அப்படி வந்து விட்டாலும், ஐயனின் நெருப்பைக் காப்பவன், அவர்களிடம் உரையாடக் கூடாது.” இவ்வாறான விதிமுறைகளை விதிவிலக்கில்லாமல் பின்பற்றும் சிறுவனே ஹைத்தப்பரின் நெருப்பைக் காக்கும் பணிக்குத் தகுதியானவனாகக் கருதப்படுகிறான் (Rajam Krishnan, 2011).

‘ஹொணை’ - பால்மனைச் சடங்கு

ஆதி முதல் இன்றளவுமே ‘பால்’ புனிதமானப் பொருளாக மதிக்கப்படுகிறது. பிறந்த குழந்தைக்குத் தாய்ப்பால் கொடுப்பதிலிருந்து இறந்தவருக்குப் பால் ஊற்றுவது வரை, ‘பால்’ மனிதனின் வாழ்க்கை முழுதும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. படகர்களின் வாழ்வில் ‘பால்’ ஒரு மதிக்கத்தக்க பொருளாகக் கருதப்படுவதைக் ‘குறிஞ்சித்தேன்’ புதினம் வழி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. “பால் கறக்கும் அந்த வேளை, அவர்களுக்குப் புனிதமான வேளை. இறைவனை வழிபடுகையில் கடைப்பிடிக்கும் புனித விதிகள் அனைத்தும், பால் கறக்கும் சடங்கைச் செய்கையில் கடைபிடிக்க வேண்டியவை.” பால் கறப்பதற்குப் படகர்களால் பயன்படுத்தப்படும் மூங்கில் பாத்திரமே “ஹொணை” (Rajam Krishnan, 2011). அந்த ஹொணைவை முறையான சடங்கின் மூலம் பெற்ற ஒருவரே பாலினைக் கறக்க முடியும். வீட்டினைச் சுத்தப்படுத்திப், பால் கறக்கப்படக் கூடிய எருமையைக் குளிப்பாட்டி அலங்கரிப்பார்கள். பின் நன்கு கழுவி பாற்கலங்களை எடுத்து வைத்து, அவர்கள் வழிவழியாக உபயோகித்த மூங்கில் பாற்குழாயை ஊரார் முன்னிலையில் ஏற்கனவே ஹொணை சடங்கின் மூலம் அந்தப் பாற்குழாயைப் பெற்றவர் புதியவருக்குக் கொடுத்துப் பால் கறக்கச் செய்வார். ‘குறிஞ்சித்தேன்’ புதினத்தில் லிங்கையா தம் அண்ணன் மகன் ரங்கனுக்குப் பால்மனைச் சடங்கினை நிகழ்த்தும் காட்சியைக் காணமுடிகிறது.

அடிப்படைத் தேவைகள்

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளாவன உணவு, உடை, இருப்பிடமே. இம்மூன்றில் ஏதேனும் ஒன்று குறைந்தாலும் பரவாயில்லை என ஆற்றுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாது. மூன்று தேவைகளுமே இன்றியமையாதவை.

உணவு

உணவில்லையேல் உயிர்கள் இல்லை. உயிர்கள் நிலைபெற்று வாழ உணவு அவசியம். நீலகிரிவாழ் படகர்களுக்குப் பெரும்பாலும் சாமைச்சோறும், கனியும், மோரும் உணவுப்பொருள்களாக அமைவதாக குறிஞ்சித்தேன் புதினம் பதிவுசெய்கிறது. ஏதேனும் சிறப்பு நாளில் பொங்கல் சிறப்பு உணவாக அமைகிறது. ரங்கனுக்கு லிங்கையா நிகழ்த்தும் பால்மனைச் சடங்கின் போது, “பாலும் வெல்லமும் நெய்யும் சேர்ந்த பொங்கலை மணக்க மணக்கத் தையல் இலையில் (மினிகே இலைகள்) முதியவளான பாட்டி ரங்கனுக்குப் படைத்தாள்” என்பதன் மூலம் இதனை அறியலாம் (Rajam Krishnan, 2011).

உடையமைப்பு

‘குறிஞ்சித்தேன்’ சுட்டும் படகப் பெண்கள் மார்புக்கு மேல் வெள்ளை முண்டு உடுத்தியிருக்கிறார்கள். கைகளில் வெள்ளிக் கடகங்களும், விரல்களில் மோதிரங்களும்

அணிந்திருப்பதை இப்புதினம் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. “லிங்கையா வீடு திரும்பியதும், அன்று வழக்கம் போல் சுடுநீரில் உடல் கழுவிக்கொண்டு, பால்மனைக்கு வந்து, மடிஆடை உடுத்திக்கொண்டான். படக மக்கள் பால் கறப்பதற்கென தனி ஆடை அணிவதை ‘குறிஞ்சித்தேன்’ புதினம் பதிவு செய்கிறது (Rajam Krishnan, 2011).

உறைவிடம்

முன்றுபறமும் மரகதக்குன்றுகள் சூழ, நடுவேயிருந்த மரகதமலை ஹட்டியில் மாடுகள் மேய்வதெற்கென்று தனியாக இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்விடத்திற்கு அப்பால் இரண்டு வரிசையில் இருபது வீடுகள் இருந்ததாக ராஜம் கிருஷ்ணன் குறிப்பிடுகிறார். “ஒரே மாதிரியான ஹட்டியின் இல்லங்கள், தாழ்ந்து குறுகிய வாயில்களைக் கொண்டவையாய், இரு முக்கியமான பகுதிகளை உடையனவாய் அமையப்பெற்றவை. முன்புறம் சிறு வராந்தாவைப் போன்ற பகுதியை ஒட்டி, ஒவ்வொரு வீட்டிலும், வெளிமனை என்ற பகுதி உண்டு அதை அடுத்து, உள்மனை என்ற பகுதியில் வாயிலுக்கு நேர்வளைவான வாயில் சமையற் பகுதியைப் பிரிக்கும். உள்மனையின் வலது ஓரத்தில், பால்மனை அல்லது பூசை அறை, சுவரோடு ஒட்டிய வளைவு வாயிலுடன் இணைந்திருக்கும். உள்மனையின் நடுவே, சமையலறை வாயிலில், சுவர்த்தண்டில், எல்லா இடங்களுக்கும் வெளிச்சம் தெரியும் வண்ணம் தீபமடம் அமைக்கப் பெற்றிருக்கும். மேலே, மூங்கிலால் ஆன சேமிப்புப் பரண்களும் உண்டு.” அப்பரண்களில் வீட்டுக்குத் தேவையான தானியங்கள், கிழங்குகள் முதலியவற்றைச் சேமித்து வைப்பார்கள் (Rajam Krishnan, 2011).

திருமணம்

மனிதனின் வாழ்க்கைப் படிநிலைகளில் திருமணமும் ஒன்று. வாழ்வின் இரண்டாவது அத்தியாயம் என்று திருமணத்தைக் கூறுவர் பெரியோர். அத்தகைய திருமணத்தை ஒவ்வொரு சமூகப் பிரிவினரும் தங்கள் விருப்பப்படியும், முறைப்படியும் நடத்துகிறார்கள். இன்றளவும் தங்கள் வசதிக்கேற்றாற்போல் மக்கள் தங்கள் வீட்டுத் திருமணத்தை நடத்துகிறார்கள். “தமிழர்களின் பல்வேறு திருமண முறைகளை வரலாற்றுப் பார்வையில் ஆராயும்போது அவற்றின் சமூக அசைவியக்கத்தின் பொருண்மைகளை மேலும் வெளிப்படுத்த முடியும்” என்கிறார் (Bhaktavatsala Bharathi, 2007). ‘ஒரு நாள் கூத்து’ என்ற கருத்தை ஒரு சாரார் கூறிக்கொண்டேயிருந்தாலும் ‘வாழ்வில் ஒரு நாள்’ எனக் கூறித் திருமணத்திற்குப் பெருந்தொகையைச் செலவிடுகின்றனர் மற்றொரு சாரார். ‘குறிஞ்சித்தேன்’ புதினத்தில் படகர்கள் திருமண முறையில் மணமகனே மணப்பெண்ணுக்குச் சீர் கொடுக்கும் வழக்கம் காணப்படுகிறது. அந்தச் சீரின் மதிப்பு பெண்ணின் அழகையும், உடற்கட்டையும் வைத்து நிர்ணயிக்கப்படுவதை இப்புதினம் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. “அழகும் உடற்கட்டும் பார்த்து, நூறு ரூபாய் கொடுத்து உன் அக்காளை மூத்த மகனுக்கு ஐயன் கொண்டு வந்தார்” சீர்ப்பணம் மிகுதியாக கொடுக்க முடியாதபோது, மாப்பிள்ளை பெண்வீட்டில் தங்கி, விவசாய வேலைகளைப் பார்க்கும் வழக்கத்தையும் இப்புதினத்தில் காணமுடிகிறது (Rajam Krishnan, 2011). ஒஸஹட்டியைச் சேர்ந்த ராமன் மரமதமலை ஹட்டியைச் சேர்ந்த ரங்கியை மணமுடித்து, பெண் வீட்டிலேயே தங்கி பெண்ணின் தந்தை வாங்கிய கடனை வேலை செய்து அக்கடனை அடைக்கிறான். “மேற்கே, ஒஸஹட்டியிலிருந்து ஒருவன் வந்து ரங்கியைக் கட்டியிருக்கிறான் குள்ளன். உங்கையனுக்குக் கடன் இருநூறு ரூபாய் போல் வந்து விட்டது. அவன் வந்து வீட்டோடு இருந்து, நிலத்தில் கூடமாத வேலை செய்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். கிழங்கு போட்டுக் கடனைக் கூட அடைக்கிறானாம்?” இக்கூற்று மேற்கண்ட செய்தியை அரண் செய்யும் விதமாய் அமைகிறது (Rajam Krishnan, 2011).

படகப் பெண்கள்

பொதுவாக மலைவாழ் மக்கள் சமூகத்தில் பெண்களுக்குப் பெரும்பாலும் முன்னுரிமை வழங்கப்படுகிறது. நீலகிரிப் படகப்பெண்கள் கடுமையான உழைப்பாளிகள். தரிசு நிலத்தையும் தங்கள்

வியர்வை சிந்திய உழைப்பால் பயிர் விளைய வைக்கக்கூடிய திறமை வாய்ந்தவர்கள். “குடும்பத்தில் ஒரு புதுப்பெண் வந்து புகுந்து, தலைவனையும் அவனுக்குரிய பூமியையும் உடைமைகளாகக் கொண்டு உழைத்து, அவனையும் சிறப்பித்து, அந்தக் குடும்பத்தின் வேர் நசித்து விடாதபடி, தளிர்ந்துத் தழைக்க வைக்கிறாள். ஏவலைப் போல் உழைத்து, உயர்ந்தவற்றை மக்களுக்கும் கணவனுக்கும் பகிர்ந்தளித்து விட்டு, மிகுதியாகும் ‘கொரளி’ மாவைக்கூட உண்டு நிறைவெய்தும் படகப் பெண்களின் சிறப்பைச் சொல்லி மாளுமேர் இத்தகைய பெண்களை மாணிக்கங்கள் என்று போற்றிப் பேண வேண்டியது ஆணின் கடமையன்றோ!” என்னதான் பெண்களின் பெருமையைப் பேசினாலும் நடைமுறையில், பெண்களை இழிவுப்படுத்தும் சிந்தனை கொண்டவர்களாகப் படகர் இனத்தினர் இருப்பதையும் புதினத்தில் காணமுடிகிறது (Rajam Krishnan, 2011). பாலைப் புனிதமாகக் கருதும் படகர்கள், பால் கறக்கவோ, பால்மனைக்குள் பிரவேசிக்கவோ பெண்களை அனுமதிப்பதில்லை. புதினத்தில், பாரு தன் கைகளில் அணிந்திருந்த வெள்ளிக் காப்பு தொலைந்து போகிறது. காப்பு தொலைந்து போன செய்தியைக் கணவனிடம் கூறவந்த ஜோகியின் தாய், அவர் பால் கறக்கப் புறப்பட்டதை அவர் கையிலிருக்கும் ‘ஹொணே’வின் வழி அறிந்து கொண்டு ஒதுங்கிச் செல்கிறாள். அவர் வரும் வழியில் குழந்தையை மடியில் வைத்து தூங்க வைத்துக் கொண்டிருந்த பெண்ணும் ‘ஹொணே’ வுடன் வரும் லிங்கையாவைக் கண்டதும் வேகமாக எழுந்து அடுப்பறையில் மறைகிறாள். “கொட்டிலுக்குச் சென்று மூங்கிற்குழாய் வழிய வழியக் கறந்த பாலைப் பெரிய பாணையில் ஊற்றிக் கொண்டு அவன் வரும்போது, பெண்கள் எவரும் குறுக்கே வரமாட்டார்கள். பேசமாட்டார்கள். பால் மனையாகிய புனித அறைக்குள் அவர்கள் புகவும் மாட்டார்கள். அப்படிப் புனிதமாக கறந்த பாலை, அடுப்பிலிட்டுக் காய்ச்ச மாட்டார்கள். பேதைப் பருவம் தாண்டிய பெண்கள், அந்நாட்களில் பாலை அருந்தவும் மாட்டார்கள் (Rajam Krishnan, 2011).” பால் அருந்துவதில் கூட ஆண்-பெண் பாகுபாடு இருப்பதை இதன் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. திருமணத்தின் போது பெண்ணின் அழகையும், உழைக்கும் திறனையும் பார்க்கும் படகர்கள் அவர்களின் விருப்பத்தை அறிந்து கொள்ள விரும்புவதில்லை. “திருமணத்தைப் பற்றிப் பெரியவர்கள் முடிவு செய்வதை படகப்பெண் நிராகரிக்கமாட்டாள்” என்கிறார் (Philo Uridanath, 1991). குறிஞ்சித்தேன் புதினத்தில் பாருவைத் திருமணம் செய்ய மூன்று ஆண்கள் கல் தூக்கும் போட்டியில் பங்கேற்கின்றனர். அப்போட்டியில் வெற்றி பெற்ற ரங்கனுக்குப் பாருவை மணமுடிக்கிறார்கள். ஆனால், பாரு கிருஷ்ணனை விரும்புகிறாள். கிருஷ்ணனும் பாருவை விரும்புகிறான். பாருவின் விருப்பத்தைப் பற்றி யோசிக்காமல், சமூகத்தால் அவளுக்கு ரங்கனுடன் திருமணத்தை நடத்தி வைக்கிறார்கள். அத்திருமணப் பந்தமோ இறுதியில் தோல்வியில் முடிகிறது. இதிலிருந்து படகப் பெண்களுக்கு தாங்கள் விரும்பும் ஆடவனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையில்லை என்பதனையும், அவ்வுரிமை மறுக்கப்படுவதற்கு அவர்களின் சமூகக்கட்டுப்பாடே காரணம் என்பதனையும் அறிய முடிகிறது.

“ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்”

அறிவிலோங்கி இவ்வையம் தழைக்குமாம்” என்கிற பாரதியின் வாக்கு இங்கு பொருளிழந்து போவதைக் காணமுடிகிறது.

மனதுக்கும் மண்ணிற்குமானப் பிணைப்பு

மலைமக்களுக்கும் மண்ணிற்குமானப் பிணைப்பு என்பது இரத்தமும் சதையும் போல ஒன்றோடொன்றுப் பின்னி பிணைந்தது. படக மக்களுக்கும் அப்படித்தான்! மலைமண்ணிற்கும் அவர்களுக்குமானப் பந்தநத்தைப் பிரிக்கவியலாது. அம்மக்களிடம் கோடி விலை கொடுத்தாலும் அவர்களுடைய நிலப்பங்கை அவர்கள் விட்டுதர மாட்டார்கள். அரசின் அணைத் திட்டம் தீட்டி அதை செயல்படுத்துவதற்காக மக்களிடமிருந்து மண்ணை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டும், அல்லது கையகப்படுத்தும் நிலத்திற்குப் பதில் வேறார் இடத்தில் நிலத்தை ஒதுக்கியும் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ஜோகிக்குச் சொந்தமான நிலமோ சிறிதுதான். அந்த சிறிது நிலமும் அணைத்திட்டத்தின் கீழ் வருகிறது என்பதை அறிந்ததும் ஜோகியின் உள்ளம் சொல்லொணாத் துயரத்தை அடைகிறது. “நம் சோற்றைப் பிடுங்கிக்கொண்டு பணம் தருகிறார்களாம். இந்தப் பணம் யாருக்கு வேண்டும்?” எனக் கேட்கிறார் (Rajam Krishnan, 2011). “சோறும் துணியும் தந்த மண்ணடா. இந்த

உடம்பின் இரத்தமெல்லாம் இந்த மண்ணால் ஆனதடா. பெற்ற தாய்! உனக்குத் தெரியுமாடா பெற்ற தாயின் அருமை?..... காகித நோட்டும் அம்மையும் ஒன்றாகி விட முடியுமாடா? அம்மைக்கு விலையா?" எனப் புலம்புகிறார் (Rajam Krishnan, 2011). தங்கள் சமூகத்திற்கு அனைத்திட்டத்தினால் நன்மையே ஆனாலும், அதனால் தங்கள் மண் பறிப்போவதாக இருந்தால் அந்தத் திட்டமே வேண்டாம் என்கிறார். தன் உயிருக்கும் மேலாக படக மக்கள் மண்ணை மதிப்பதனை இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

மனிதர்கள் வாழும் சமூகம் பல இனக்குழுக்களால் ஆனது. ஒவ்வொரு இனக்குழுவிற்கும் தனித்த சிறப்பியல்புகள் உண்டு. நீலகிரியில் வாழும் படகர்கள் அவ்வாறான தனித்த சிறப்பியல்புகளை உடையவர்கள். வெள்ளைத்துண்டு அணியும் உடையமைப்பு, சாமைக்கஞ்சி உணவு, பால்மனைச் சடங்கு, திருமண முறை என அனைத்திலும் தனித்த கூறுகளைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெண்களைச் சில நேரங்களில் சரிசமமாக நினைத்தாலும், பெண்களைத் தீட்டாகப் பார்க்கும் பெரியவர்களையும் குறிஞ்சித்தேனில் காணமுடிகிறது. குறிஞ்சி நில மக்களின் வாழ்க்கைமுறை குறித்த புரிதலைக் குறிஞ்சித்தேன் வழிப் பெறமுடிகிறது.

References

- Bhakthavatsala Bharathi, (2007) Tamilga Palangudikal, Adaiyalam veeliyedu, Tiruchy, India.
- Karthigai Selvi, P. (2021). The Theological Principles of the Tribes through the Fiction Kurinjithen, International Research Journal of Tamil, 3(S-2), 12-17. <https://doi.org/10.34256/irjt21s23>
- Philo Uridanath, (1991) Nilgiri Badugarkal, Vanathi Pathippagam, Chennai, India.
- Rajam Krishnan, (2019) Kurinji Then, Thagam Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License